

[Hans Nielsen.]

Lovgivningsmagten ikke nøjes med at hæve Smørprisen, nedsætte Renten for Landbruget og beskytte den hjemlige Industri — det danske Samfund og den danske Lovgivningsmagt har ogsaa en Forpligtelse til at skaffe Arbejde til alle dem, der vil bestille noget her i Landet. Ingen kan være blind for, at den moderne Afspærringspolitik og da særlig dens Indtrængen i Storbritannien indeholder mørk Alvor for det danske Landbrug og derigennem for hele vort Land, idet det danske Landbrug ved sin Eksport i saa høj Grad bidrager til at opretholde vort økonomiske Liv. Det er vel alles Haab, at denne Afspærringspolitik snart vil trætte Folkene, men man nødsages til at regne med den som langvarig. Vi maa derfor i første Række fortsætte Bestræbelserne for at skabe de bedst mulige Handelsaftaler med andre Lande og med al Energi kaste os ind i Arbejdet for at afhjælpe Arbejdsløsheden ved Udvikling af alle vore Erhverv. Hvad udad tabtes, maa indad vindes! lyder atter til alle ansvarsbevidste Mænd og Kvinder og ikke mindst til dette høje Tings ærede Medlemmer.

Ser vi paa det danske Landbrug, da er Udsigterne smaa i Retning af at øge Beskæftigelsen for Ungdommen. Landbrugets Modernisering og Mekanisering gaar sin Gang, og bliver det nødvendigt at indskrænke Smørproduktionen paa samme Maade som Flæskeproduktionen, saa vil Beskæftigelsesmulighederne yderligere forringes ude paa Landet. Derfor vender Tankerne sig naturligt mod Industrien og Haandværket. Industriens Muligheder her i Danmark er nu store, naar vi vel at mærke præsterer de bedste Varer til rimelige Priser. Paa en lang Række industrielle Omraader har vi endnu ingen Produktion her i Danmark. Regeringen har nedsat et Udvalg, der overvejer dette Problem og Beskæftigelsesproblemet i det hele; samtidig skal Rigsdagens Valutaudvalg beskæftige sig med det samme Problem, og man maa haabe, at disse Udvalg vil arbejde med al den Alvor og Energi, som dette Problem fortjener, af Hensyn til vort Folk og særlig til den Ungdom, vi har. Det er nødvendigt at stampe nye Virksomheder op af Jorden, og dette er ogsaa muligt, naar Lovgivningsmagten, Pengeinstitutterne, de private Er-

hverv og Arbejdsgivere og Arbejdere for en Stund kan finde hinanden i sagligt og forsonligt Samarbejde. De politiske og klasse-mæssige Lidenskaber kan aldrig dødes, saa længe Samfundet er saa uretfærdigt, som Tilfældet er i Dag, men en fælles Fare er over alle her i vort Fædreland. Den danske Ungdom forkrøbles baade legemligt og aandeligt i Arbejdsløshed, og vort Lands Økonomi forbløder under den samme Ulykke. Denne Ulykke rammer hele Folket, og det er derfor ogsaa paa Tide, at hver især tager Fornuften og Fantasiens fangen, for at man i Enighed og Forsonlighed kan søge at finde nye Veje og nye Muligheder for Erhvervs-livets Udvikling.

Men hvorledes har det sig med Udsigterne for en saadan Samarbejds Politik her i Landet, en Politik, som Direktør Chr. H. Olesen saa træffende har kaldt Kræfternes Sammenspil? Ja, særlig opmuntrende virker det ikke, naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller bryder Staven over den Kompromispolitik, som er ført her i Landet siden 1901. Helhed og Klarhed maa være Løsenet i Fremtiden, siger det ærede Medlem i en Tale, han nylig har holdt, og han vender sig derefter mod den Politik, der er ført fra 1901, fordi den i høj Grad var baseret paa at bringe de forskellige Anskuelser sammen og faa dem til at arbejde sammen. Nu vil det ærede Medlem have „Helhed og Klarhed“ i Politiken. Men hvorledes aabenbarer denne Helhed og Klarhed sig nu i det ærede Medlems Politik i Øjeblikket? Ja, det ærede Medlem har lige været med til at forære Grundejerne i København 10 Mill. Kr. ved at fordyre Lejen for Lejerne i Hovedstaden. Ja, det er jo en Helhedens og Klarhedens Politik. Alle de, der ejer Huse her i København, skal have stor Gevinst; alle de, der skal leje, ogsaa de, der skal leje Butikker, skal betale. Jeg tror, ikke, at et saadant Standpunkt har særlige Betingelser for at fremme en forstandig Lovgivning. Jeg mener, at det er en kolossal Forsyndelse, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og hans Parti har gjort sig skyldig i over for Lejerne her i København, og særlig, tør jeg nok sige, over for dem, som lejer Butikker, thi det er dem, der nu bliver ramt i særlig følelig Grad, fordi det ærede Medlem ikke har villet give en Beskyttelse for Lejerne. Der lyder